

FRAMVIKA, v. a. 5. (böjes som *Vika*) Vika något så, att det kommer längre fram. — Äfv. *Vika fram.* — *Framvikande*, n. 4. o. *Framvikingning*, f. 2.

FRAMVINKA, v. a. 1. Genom vinkning framkalla. — Äfv. *Vinka fram.* — *Framvinkande*, n. 4.

FRAMVISA, v. a. 1. o. 2. Framtaga eller framhålla och visa. — Äfv. *Visa fram.* — *Syn. Se Visa.* — *Framvisande*, n. 4. o. *Framvisning*, f. 2.

FRAMVRIDA, v. a. 5. (böjes som *Vrida*) Vrida något så, att det kommer fram. — Äfv. *Vrida fram.* — *Framvridande*, n. 4. o. *Framvridning*, f. 2.

FRAMVRÅLA, v. a. 1. Med ett vrålände ljud framsäga. — Äfv. *Vråla fram.* — *Framvrålände*, n. 4.

FRAMVRÅKA, v. a. 2. Häftigt och vårdslöst framkasta något tungt och stort. — Äfv. *Vråka fram.* — *Framvråkande*, n. 4. o. *Framvräkning*, f. 2.

FRAMVÄGA, v. a. 2. (föga brukl.) Framlägga på vägen och väga. — Äfv. *Väga fram.* — *Framvägande*, n. 4.

FRAMVÄGG, f. 2. Vägg, som utgör framsidan af ett hus, ett rum, o. s. v.

FRAMVÄLLA, v. n. 2. Flyta fram, upp (om vatten ur en källäder, äfv. om blod ur ett sår, o. s. v.). — Äfv. *Välla fram.* — *Framvällande*, n. 4.

FRAMVÄLTA, **FRAMVÄLTRA**, v. a. 1. Vältra något fram förbi eller fram till ett ställe. — Äfv. *Välta*, *Vältra fram.* — *Framvältande* o. *Framvältande*, n. 4.

FRAMVÄNDA, v. a. 2. Vända något så, att det kommer framåt. — Vanligare *Vända fram.* — *Framvändande*, n. 4.

FRAMÅKA, v. n. 2. 1) Åka fram ifrån, fram förbi eller fram till ett ställe. — 2) (om sak) Småningom flytta sig, fara fram. — Vanligare *Åka fram.* — *Framåkande*, n. 4.

FRAMÅT, prep. (fråmmåt) Åt något framom beläget ställe. *Han ämnade sig till trädgården, men i stället gick han f. gatan.* — *Adv.* (fråmmåt o. frammåt) Åt framsidan. *Taga ett steg f. Er hatt sitter bra mycket f.* — *Int.* (frammåt) Antyder uppmaning att gå fram, att fortsätta en vandring, marsch, att fortskrida och ej stanna. *F., j gossar blå!*

FRAMÅNDA, f. **FRAMÄNDE**, m. 2. pl. — *ändar.* Den framåt belägna delen af en kropp, ett föremål.

FRAMÖFVER, framöfvr, prep. o. adv. Fram öfver ett ställe. *Örnen flyger der f. klippan. Der f. flyger han. Fågeln flög f. och ej framunder.*

FRANC, frannkg, m. (i plur. *francs*) Ett franskt mynt, något öfver 8 sk. svenskt silfver specie.

FRANCISKÄNER, m. 5. eller

FRANCISKÄNERMUNK, m. 2. Munk af Franciskänerorden. Kallades fordom äfv. Gråbröder, Grå-, Barfote- och Tiggaremunkar, samt Minoriter. [-- can --.]

FRANCISKÄNERKLOSTER, n. 5. Kloster för munkar eller nunnor af Franciskänerorden. [-- can --.]

FRANCISKÄNERNUNNA, f. 1. Nunna af Franciskänerorden. [-- can --.]

FRANCISKÄNERORDEN, m. 2. pl. — *ordnar.* Katolsk klosterorden, stiftad af St. Franciscus af Assisi, år 1209. [-- can --.]

FRANCO, frannkg. (ital.) Betyder egentl.: fritt, och skrives utanpå bref, för att utmärka, att de äro frankerade.

FRANK, frannkg, a. 2. (fr. *Franc*) Uppriktig; frimodig, rättfram. — *Frankt*, adv.

FRANKERA, frannkgöra, v. a. 1. Vid ett brefs afgång betala postafgiften därför, så att den ej vid brefvets framkomst behöfver erläggas. — *Frankerande*, n. 4. o. *Frankering*, f. 2.

FRANS, m. 2. Smal, handlik väfnad, med nedhängande trådar, af guld, silfver, silke, ull, lingarn, kamelgarn, och som begagnas till prydnad på kläder, möbler, draperier, m. m. — *Ss. F-lik.* [Frants.]

FRANSFOTAD, a. 2. (nat. hist.) Benämning på de slags blötdjur, som hafva flera parvisa, fina, ledade armar, utgörande 6:te klassen af Blötdjuren, kallad *F-e*.

FRANSIG, a. 2. (bot.) Benämning på en växtlök, då lökbladens nättlika förgreningar upplösa sig i franslika trådar.

FRANSK, frannkg, a. 2. Som tillhör eller har afseende på Frankrike eller franska folket; som är född, inhemsk, finnes, växer eller tillverkas i Frankrike; äfven derivirad kommen, der brukad. *F-a nationen. F-a folket, språket. F-t vin*, pressadt af drufvor, växta i Frankrike. *F-t brännvin*, brännvin, tillverkad i Frankrike af vin. *F-t bröd*, se under *Bröd*, 1. (Bokb.) *F-t band*, bokband, öfverdraget med läder. *Halffranskt band*, då det är helt och hållet, och *Halffranskt band*, då endast ryggen och hörnsnibbarne sålunda äro öfverdragna.

FRANSKA, f. 1. 1) Se *Fransyska*, 1. — 2) Franska språket. *Tala, skriva, läsa f.* Man brukar äfv. för denna bem. *Fransyska*.

FRANSMAN, m. 5. pl. — *män.* Invånare i Frankrike. Denna benämning brukas numera allmänare än Fransos.

FRANSMANCHETT, frannsmannschätt, m. 3. Manchett, prydd med fransar.

FRANSOS, frannssós, m. 3. 1) Se *Fransman*. — 2) *F-er*, bland lägre folket bruklig benämning på en af de mest smittsamma veneriska sjukdomar. **FRANSOSENTRÄ**, frannssösn-trä, n. 4. sing. Se *Pockenhol.*

FRANSOSER, se under *Fransos*.

FRANSYSK, frannsy'ssk, a. 2. Se *Fransk*.

FRANSYSKA, frannsy'sska, f. 1. 1) Kvinna, född af franska föräldrar, eller som längre tid vistats och är boende i Frankrike. — 2) (fam.) Fruntimmer, egentl. af franska nationen, som undervisar i franska språket. — 3) Se *Franska*, 2.

FRANTS, se *Frans*.

FRAPPANT, frapánngt, a. 1. (fr.) I ögonen fallande, träffande, påtaglig.

FRAPPERA, v. a. 1. (fr. *Frapper*) Göra starkt intryck på, betaga; förvåna, öfverraska.

FRAS, m. 5. (gr. *Phrasis*) 1) Talesätt. — 2) (föraktl.) Klingande och grant talesätt, utan inre betydelse. *Ett tal, fullt af f-er, men tomt på innehåll.* — 3) (i musik) Se *Figur*. [Phras.]

FRAS, n. 5. Sjelfva ljudet, då något höres frasa.

FRASA, v. n. 1. Säges om det ljud, som uppkommer, då t. ex. särskilta ställen af löst hängande siden sakta gnidande beröra hvarandra. *Hör, huru hennes sidenklädning f-r. En f-nde sidenklädning.* — *Frasande*, n. 4.

FRASEOLOGI, fraseåljiv, f. 3. Samling af talesätt. *Man finner i hans lexikon en rik f.* — Skrives äfv. *Phraseologi*.